

[Ove Hansen.]

ikke noget. Det afgørende må være, at det løses rigtigt. Vi er meget betænkelige ved, at det skal gennemføres nu; vi er utilfredse med mange af tingene i lovforslagene, og dernæst stiller man kommunerne over for nogle forfærdelige vanskeligheder. Kommunerne skal nu her i sommermånederne i gang med budgetlægningen; den skal tilendebringes inden udgangen af september måned. Københavns borgerrepræsentation har den 29. maj første behandling af budgettet for 1970-71. De kender ikke de nye vilkår.

Dernæst er der 600 kommuner, der skal sammenlægges, og sammenlægningerne skal gælde fra 1. april 1970. Alene i de tre storområder Ålborg, Århus og Odense, hvor ca. 50 kommuner skal gøres til 3 kommuner, ligger nogle problemer, der skal løses, problemer af en størrelsesorden, som vi næppe gør os begreb om, og samtidig kommer vi altså og giver dem helt nye vilkår. Jeg synes ikke, man kan gøre det.

Vi står også over for indførelsen af kildeskatten den 1. januar 1970. Jeg beklager meget, at den ikke er gennemført; nu falder den altså også sammen med alt det andet. Det gør det heller ikke lettere for vore kommunalfolk. Vi har også den 14. alm. vurdering, og man skal nu faktisk med bind for øjnene — for resultatet af den kender man først i 1970 — foretage budgetlægningen allerede nu her i sommermånederne. Sådant kunne jeg blive ved med at nævne ting.

Det jeg her har sagt, var også opfattelsen på mødet i Købstadforeningen, og det er den opfattelse, man får ved samtaler med kommunalfolk; de er enige i, at den administrative inddeling i vort land ændres, at sammenlægninger finder sted, men det måtte vel være rigtigst, når vi har foretaget en geografisk inddeling, at vi så tog stilling til opgavefordelingen. Nu sagde hr. A. Chr. Andersen, at der gik måske en halv snes år, inden man kendte opgavefordelingen. Det ville jeg være meget betænkelig ved. Så meget mere grund ville der vel være til at vente med lovforslagene her. Lad os få det klarlagt først og så tale om, hvordan udligningen, byrdefordelingen, kommunerne imellem skal finde sted.

Må jeg så endelig lige gøre opmærksom

på disse, som man kalder dem, vanskeligt stillede kommuner. Man stiller nu 109-110 mill. kr., eller hvor meget det bliver, til rådighed. Det er jo kun en nødløsning, fordi man erkender, at udligningen ikke er effektiv; i modsat fald behøvede man ikke at stille et sådant beløb til rådighed. I sin tid, hvor man havde hjælp til vanskeligt stillede kommuner — jeg tror, man i mange år havde 1 mill. kr. til rådighed — skulle de kun uddeles til kommuner, der havde jeg nær sagt, uforskyldt var kommet i en ubehagelig situation, måske forårsaget af naturskader; de fik et beløb, men det var en forudsætning, at de ikke udskrev mindre i skat, for det er jo ikke det, der tilsigtedes. Det var kommuner, der i kraft af forskellige årsager var kommet i vanskeligheder, dem ville man hjælpe fra statens side. Nu går man så vidt, at af 276 kommuner skal de 128 have benævnelsen „vanskeligt stillede“. Jeg synes heller ikke, vi kan være det bekendt. Derfor mener jeg, at vi skulle tage os tid til at se på problemerne og også, hvad jeg tror er meget vigtigt, og som også hr. Krog Hansen var inde på, tage hensyn til aldersfordelingen og mange andre ting; så en retfærdig fordeling kan foretages.

Niels Helveg Petersen: Jeg tror ikke, det er tiden til at føre en lang debat. Hr. Ove Hansens indlæg her kunne jo give anledning til en meget lang og, tror jeg, meget skarp debat. Men jeg må altså konstatere, at man ikke fra socialdemokratiets side vil medvirke til en reform, der allerede det første år indebærer en betydelig udligning for kommunerne. Når man taler om hensyn til kommunerne, skulle man måske også tage den side af sagen i betragtning, at der da også er et hensyn at tage til de kommuner, der i kraft af denne reform får en bedre stilling, end de hidtil har haft. Men det hensyn ønsker man altså ikke at tage.

Jeg vil videre konstatere, at vi ikke har fået noget at vide om det udgiftsniveau, man fra socialdemokratiets side ville lægge for at sikre, hvad man kalder en udligning. Det eneste, jeg kan regne mig til er; at det er en ordning, der i hvert fald skulle omfatte mindre end 128 kommuner. Hr. Ove Hansen har åbenbart bidt sig fast i, at det er aldeles urimeligt, at 128 kommuner skal nyde godt